

GENKI KAWAMURA

H A A M A C S K Á K

E L T Ű N N É N E K

A V I L Á G B Ó L

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

Ha a macskák eltűnnének a világból.
Hogyan változik ez a világ
és hogyan fog változni az én életem?
Ha én tűnnék el a világból.
Ha a világ semmit sem változik,
akkor is ugyanúgy fogadjuk majd a holnapot?

Talán te, olvasó, azt gondolod,
hogy képtelen fantazmagória ez az egész.
Én mégis azt szeretném, hogy higgy nekem!
Most pedig arról fogok írni, hogy mi történt velem
azon a bizonyos hét napon.
Rendkívül különös hét nap volt.

És hamarosan meg fogok halni.

Miért kellett így történnie?

Most a kezdeti okokról fogok írni.
Egészen biztosan hosszú levél lesz.
De azt szeretném, hogy te, olvasó, végig tarts ki mellettem!

Ez lesz az első és egyben az utolsó levél, amit neked írok.
Íme, ez lesz a búcsúlevelem.

hétfő

eljött az ördög

TÍZNÉL is kevesebb dolgot akartam megcsinálni, míg meg nem halok.

Van egy film, amit régen láttam. A film hősnője egy tízes listát állított össze.

De az ilyesmi hazugság!

Nem, mégsem mondom azt, hogy hazugság, de a legkisebb mértékben sem kellett volna erről a listáról így írnom.

Na, mi az? Hogy miért gondolom ezt?

Hát nem is tudom, hogy mit mondjak... Nos, azt hiszem, ezt is kipróbáltam. Ez a tízes lista viszont irtó durva.

Hét nappal ezelőtt történt.

Nagyon hosszú ideig meg voltam fázva, miközben a postán, a szállításnál dolgoztam egész nap. Folyton lázas voltam, és közben fáj, kízóan hasogatott a fejem, a jobb oldalon. Sikerült valakitől szerezni egy kereskedelmi forgalomban lévő gyógyszert (mint köztudott, nagyon utálok az orvosokat), két héttel később azonban – mivel semmit sem javultam – mégis elmentem az orvoshoz.

Akkor már nem voltam megfázva.

Agydaganat. „Grade 4”.

Ezt a diagnózist állította fel az orvos. Még maximum fél évig élhetek, de az is lehet, hogy az egész már csak egy hétig tart. Az orvosok számos lehetőséget kínáltak: sugárterápiát, rákellenes gyógyszeres kezelést, terápiát az élet befejezéséhez. De egyik se jutott el az agyamig.

KISKOROMBAN a nyári szünetben uszodába jártam. Zsupsz! Egy csobbanás, és a test elmerül a vízben.

– Csináld a szabályos bemelegítő gyakorlatokat!

Az anyám hangja. Viszont a vízben ez a hang mormogássá válik, és semmit nem lehet belőle hallani. Az elfeledett „hangemlék” azonban újjászületik.

VÉGET ÉRT a hosszú orvosi vizsgálat. Amint a doktor elhallgatott, a táskámat a padlóra ejtettem, és szédelegve kitámolyogtam a kórteremből. Rá se hederítettem az orvos szavára, s ahogy örült kiáltással szinte kirepültem a kórházból, pont nekimentem egy szembejövőnek, így aztán a földre hupantam, majd feltápászkodtam, futni kezdtem, s eközben kezem, lábam nyomorúságosan összekuszálódott. Futottam egészen a híd alá, ekkor térdre borultam, de már mozdulni se tudtam, miközben egyre csak zokogtam... mindez azonban hazugság.

Ilyenkor az emberek legtöbbször hirtelen meglepődéssel reagálnak.

Legelső gondolatom az volt, hogy vajon hány különálló kuponra cserélhetem a szomszédos masszázsszalón bérletét, meg hogy vécépapírt és mosószeret kéne vennem. Ilyen képtelen ötletek fordultak meg az agyamban.

EGYSZERRE megindultság és szomorúság fogott el.

Még csak harmincéves vagyok. Hosszabb ideje élek már, mint Jimi Hendrix vagy Basquiat, mégis azt szeretném, ha maradna utánam valami. Amit csak ezért a viláért tettem. Biztosan kell lennie valami ilyesminek. De mégis döbben-ten járom az utat anélkül, hogy egyáltalán valami eszembe jutna, miközben látom, hogy az állomás előtt két csapat fiatal srác kurjongat és egy akusztikus gitár kíséri őket.

AZ ÉLET véget ér valamikor. Amíg az utolsó napunk elér-kezik.

Csináld azt, amit akarsz!

Így köszöntsd a holnapot. Te bolond! Vagy arról van szó, hogy nem vagy elég kreatív? Egész életünkben az állomás előtt énekeljünk?

Húztam az időt, lassan mentem haza, s közben folyton csak mérgelődtem, mert nem tudtam, mit tegyek, és fel se fogtam, hogy mégis mit kellene csinálnom.

Nagy robajjal másztam meg a lépcsőfokokat, majd kinyitottam a lepusztult ajtót, s ahogy benéztem kis szobámba, betört hozzám a reménytelenség. A szó teljes értelmében egyszerre koromsötét lett: összeroskadtam.

HÁNY ÓRA múlhatott így el? Az előszobában ébredtem fel. Egy szürkésfehér, fekete gombolyag jelent meg előttem. És ez a gombolyag így szólt hozzám: „Miau!” A tekintetünk talál-kozott. Ez a cica!

Az én imádott macskám. Már négy éve élek kettesben vele.

A macska mellém telepedik. Úgy nyávog, mintha izgulna miattam. Egyelőre még nem haltam meg. Ébresztge-

tem a testem. Változatlanul lázam van, és fáj a fejem. A valóság az, hogy beteg vagyok.

– Örülök, hogy megismerhetem!

Mérhetetlenül tiszta hang hallatszott ki a szobából. Én voltam ott. De mégsem! Én itt vagyok, tehát tévedek: az ott egy másik ember, aki felvette az én alakomat.

Először az a szó jutott az eszembe, hogy hasonmás. Régen olvastam egy könyvet, abban írták. Közvetlenül a halál előtt megjelenik „a másik énem”. Az imént talán a fejemben történt valami furcsa, vagy valaki köszönt nekem? Azután elájultam, de most, amennyire lehetett, szembenéztem a helyzettel.

– Hááát... kicsoda maga?

– Mit gondol, ki vagyok?

– Jééé... a Halálisten?

– Sajnálom!

– Sajnálja?

– Én az ördög vagyok!

– Az ördög?

– Igen, az ördög! – mondta, miközben (meglehetősen könnyedén) előlépett.

Láttatok már ördögöt?

Én láttam.

Az igazi ördögnek nem fekete az arca és nincs farka. De az is biztos, hogy vasvillája sincs!

Merthogy az ördög a mi alakunkat veszi fel. Az ördög az én hasonmásom!

BÁR NEM volt egyszerű belemenni ebbe a helyzetbe, mégis úgy döntöttem, hogy engedelmesen elfogadom a meglehetősen vidám ördögöt.

Ha jobban megnézzük, az arca és a teste pont ugyanolyan, mint az enyém, de a ruhája már teljesen más. Általában csak fehér és fekete ruhát hordok. Fekete nadrágot, fehér inget, fekete kardigánt. Ilyen unalmas pasi vagyok. Anyám már régóta mérgelődik miattam: „Mindig ugyanolyan ruhákat vásárolsz”, de hát mindig ugyanolyan ruhák akadnak a kezembe.

Az ördög ezzel szemben harsányan öltözködik. Palmafákkal és amerikai autókkal díszített hawaii inget és rövidnadrágot visel. Fején napszemüveg. Még elég hideg van kinn, de az ő viseletétől az ember már úgy érzi, mintha nyár lenne.

Az ördög beszélni kezd, én azonban egyre idegesebb leszek, de egy árva szót sem szólok.

– Mit fogsz csinálni? – kérdezi.

– Miii?

– Már csak kevés van hátra. Amíg élsz.

– Hááát... igen.

– Na, mit fogsz csinálni?

– Hááát... először is elkezdek gondolkodni azon a tíz dologon, amit még a halálom előtt szeretnék megcsinálni.

– Annak a filmnek a hatására, amelyben élet-halál harcot vívnak?

– Igggen. Úgy, úgy!

– Ez kínos ügy, ugye?

– Ugyan már, semmi értelme megcsinálni!

– Á, dehogynem! Szerintem nagyon sokan csinálják. Legalábbis azt mondják. Mindent megtesznek a haláluk előtt, amit még az életben meg akarnak csinálni. Ilyen fickók. Meg hát... mindenki csak egyszer teheti meg ezt az utat... másodszor már nem lehet, úgyhogy...

Az ördög a hasát fogja nevetésben.

– Ne neves ki!

– Jaj, naát! Pedig hát így van! Így szokott lenni. Próbáld ki! Csinálg egy listát most azonnal! – mondja az ördög, én meg előveszek egy fehér papírlapot, és elkezdem írni azt a tíz dolgot, amit még a halálom előtt szeretnék megcsinálni.

Hamarosan meghalok, de mégis, addig mit csináljak? Sajnos, írás közben a fejem teljesen összezavarodott, olyan hülye lettem, azt se tudom, mit tegyek. Miközben próbáltam összeírni a tíz dolgot, amit még a halálom előtt szeretnék, az én szeretett macskám – ahogy a világ összes macskája, az enyém is elfogult a papírforma szerint – messzire futott a kukucskáló ördög elől.

1. Ejtőernyős ugrás egy sugárhajtású repülőgépből.
2. A Mount Everest megmászása.
3. Száguldás Ferrarival egy autópályán.
4. Részvétel a Mancsu Han császári fesztiválon.
5. Beszállás a Gundám sorozatba.
6. Kiállítás szeretetért a világ közepén.
7. Egy randi Nauszikával.
8. Összeütközés az utcasarokon egy gyönyörű nővel, aki éppen kávét iszik, majd szerelembe esni vele.
9. Zuhogó esőben, menedék alá bújva, újból összetalálkozni egy felsőssel, akibe egykor viszonzatlanul szerelmes voltam.
10. Szexelni...

– Hát ez meg micsoda? – kérdezi az ördög.

– Hááát... csak úgy...

– Nem vagy már középiskolás! Meglásd, ezért szégyellni fogod magad!

– Bocsánat.

Szánalmas. Ez a sok nyavalygás következménye. Szeretett macskám sem jött vissza, mintha megundorodott volna.

Az ördög pedig, mint amikor lehangolt valaki, megpaszkolja a vállamat, miközben így szól hozzám:

– Nahát! Akkor most azonnal megnézem azt az ejtőernyős ugrást! Indulj tüstént a reptérre a megtakarított pénzedből!

ÍGY AZTÁN két órával később már egy sugárhajtású repülőn voltam háromezer méternyi magasságban.

– Akkor most ugorj ki! – biztatott vidáman az ördög, én pedig már repültem is lefelé az égből.

Úgy bizony. Ez volt az álmom. Feltárult előttem a kék ég. A fenséges felhők. A föld végtelen horizontja. Hirtelen felborult bennem minden, amikor a tágas égből a földgolyót megpillantottam. Megfeledkeztem a mindennapok kicsinyes dolgairól, és az élet örömeiről kezdtem töprengeni a mi nagy földünkön.

Valaki már mesélt valami ilyesmit. De velem még soha nem történt meg.

Amint elkezdtem zuhanni, mindenből elegendem lett. Fáztam. A magasság is zavart. Félttem. *Vajon miért szeretik az emberek az efféle dolgokat? Erre vágytam volna én is?* Ilyen gondolatok jártak a fejemben, miközben zuhantam egyre lejjebb. És a szó szoros értelmében korábban lett sötét.

A következő kívánságomnál éppen a szobámban a fekhelyemen aludtam. Nyávogásra nyitottam ki a szemem. Ahogy felébredt a testem, a fejem változatlanul hasogat, nem akar szünni a fájdalom. Ugye ez nem lehet álom?

– Őszintén kérlek, bocsáss meg! – mondtam a macskámnak.

Aloha (e perctől úgy döntöttem, hogy az ördögöt így fogom magamban nevezni) ott volt mellettem.

– Bocsáss meg a kellemetlenségek miatt! – mondtam Alohanak.

– Már majdnem meghaltál... Hamarosan meg fogsz halni! Alohából ismét kitört a kacagás.

Egy szót sem szóltam, csak átöleltem a macskámat. Meleg volt, és puha. Kellemes tapintású. Átöleltem, ahogy szoktam, mintha mi sem történt volna, s most, hogy erre visszagondolok, úgy érzem, ez maga volt az élet.

– De... de hát mégsem akarom megcsinálni ezeket a *dolgokat*, amiket a halálomig szerettem volna.

– Szóval nem akarod?

– Igaz ugyan, hogy nincs több tíznél. De akárhogy veszünk, ezek egytől egyig unalmas dolgok. Ez biztos.

– Lehet, hogy így van.

– Viszont te...

– Mármint én?

– Miért jöttél ide? Izé, mit akarsz itt csinálni?

Ekkor Aloha kísértetiesen felnevetett.

– Hallani akarod? Szóval szeretnéd tudni...

– Vá... várj egy kicsit!

Visszahőköltem, s ennek hatására Aloha arc kifejezése hirtelen megváltozott. Rossz előérzet fogott el. Mostantól iszonyatos veszélynek vagyok kitéve! Ösztönösen felordítottam.

– Mi történt? – kérdezte Aloha.

Lassan mély levegőt vettem, és megpróbáltam magam észhez téríteni. Minden rendben. Nem lehet semmi probléma, ha majd megtudom, mit mond.

– Neeem, minden oké. Mondj el mindent!

– Az az igazság... hogy holnap meghalsz.

– Miii?

– Holnap meghalsz. Azért jöttem, hogy ezt elmondjam neked.

Annyira meglepődtem, hogy egy hang sem jött ki a tor-
komon. Ezután mély elkeseredés következett. Elszállt min-
den erő a testemből, a térdem iszonyatosan remegett.

Aloha rám nézett és vidáman mesélni kezdett.

– Azért jöttem, hogy felkészítselek, és ez nagy lehetőség
a számodra!

– Nagy lehetőség?

– Most meg akarsz halni?

– Nem, élni szeretnék. Ó, ha még élhetnék...

Aloha rendületlenül így folytatta:

– Létezik egy módszer.

– Egy módszer?

– Mondhatjuk varázslatnak is. Ezzel meghosszabbítható
az életed.

– Ez biztos?

– De ennek van egy feltétele is. A mi világunkban tehát
vannak olyan alapelvek, amelyeket be kell tartani.

– Vagyis?

– Ahhoz, hogy valamit kapj, valami mást el kell veszíte-
ned.

– Mit kell tennem?

– Egyáltalán nem nehéz ez a dolog. Egyszerű üzletkötés-
ről van szó.

– Üzletkötésről?

– Csak egyvalami tűnik el ebből a világból. És cserébe egy
nap életet kapsz.

Váratlanul jött, hihetetlen ötletnek látszott.

Bármennyire a halál mezsgyéjéről volt is szó, eddig még
semmi szokatlan érzést nem tapasztaltam a fejemben. Elő-
ször is, miféle hatáskörrel van felruházva ez az Aloha?

– Arra gondolsz, hogy milyen hatásköröm van?

– Micsoda? Nem, nem... – vágtam rá. Ez a pasi lenne az igazi ördög? Beleláthat az emberek szívébe?

– Hidd el, nagyon egyszerű belelátni az emberek szívébe. Manapság én vagyok az ördög.

– Hát...

– Nincs időnk már, hidd el végre! Amit az üzletkötésről mondtam, az mind igaz.

– Ha igaz, akkor rendben...

– Nos hát, elmondom, hogy történik az üzletkötés. De úgy látom, még mindig nem hiszel nekem. – Aloha nekem szegezte a kérdést: – Ismered a Teremtés könyvét?

– A Bibliát? Ismerem, bár nem olvastam.

– Szóval így áll a dolog... Ahhoz kevés az időnk, hogy elolvasd.

– Bocsánat...

– Már alig maradt időnk. Az Isten is hét nap alatt teremtette a világot, biztosan tudod.

– Tudom. Igen.

– Az első napon a világ még sötét volt. Ekkor Isten fényt gyújtott: megteremtette a nappalt és az éjszakát. A második napon megalkotta a mennyböltöt, a harmadikon pedig a földet. Megteremtette a világot! Megszülettek a tengerek, a növények pedig kisarjadtak.

– Igazán csodálatos!

– Hát persze! A negyedik napon megteremtette a Napot, a Holdat és a csillagokat, megszületett a világegyetem! Ezek után az ötödik napon a halakat és a madarakat, a hatodikon a vadállatokat és a háziállatokat alkotta meg. Végül az Isten megteremtette az embert a maga képére. Ekkor lépett színre az ember!

– A mennybölt és a föld, a világegyetem és az ember megjelenése. Ez a hetedik napon történt?

– A hetedik napon megpihent. Nemhiába, az istennek is szüksége van pihenésre!

– Ez a vasárnap.

– Úgy van. Hát nem nagyszerű? Hét nap alatt mindent megteremtett. Csodálatos az Isten! Minden tiszteletem az övé!

Tulajdonképpen ez túlmegy minden tiszteleten. Jó lenne tudni a folytatást is.

– Tehát az első embert, akit megteremtett, Ádámnak hívták. De Ádám, a férfi, magányos volt, ezért bordájából Isten megalkotta a nőt, Évát. Ezért én Isten ellen fordultam. Rábeszéltem az emberpárt, hogy egyenek abból a bizonyos almából.

– Az almából?

– Igen. Az édenkertben laktak, bármiből bármennyit ehettek. Ráadásul halhatatlanok voltak. De volt valami, amit egyikőjük sem tehetett. Ez pedig nem volt más, mint a „jó és rossz tudás fáján” termő alma.

– Hát persze.

– Igen ám, de én felpizskáltam őket, és így aztán mind a ketten ettek az almából.

– Félelmetes. Nemhiába vagy ördög.

– Jól van, jól van. Így aztán Ádámot és Évát kiűzték az édenkertből, az embereket megfosztották a halhatatlanságuktól, és így kezdődött el a harcok és versengések elképesztő története.

– Hát igen, te vagy az ördög.

– Azért nem egészen így van. Eközben az Isten a saját fiát... Jézust, leküldte a földre, hogy az embereket arra készítse: szálljanak magukba, de nem így tettek, hanem meggyilkolták őt.

– Igen, tudom, ez rendkívül meglepő.

– De az emberek ezek után is egyre-másra sok önkényes cselekedetet hajtottak végre.

– Hát persze.

– Ezért aztán egy ajánlatot tettem Istennek: lemegyek a földre, hogy az emberek eldönthessék, mire van szükségük és mire nem. Ha az emberek eltüntetnek valamit, akkor cserébe egy nappal meghosszabbítom az életüket. Ezt a jogosultságot szereztem meg Istentől. Azóta különféle lehetőségeket keresek. Igen, üzleti partnereket. Mostanáig különböző üzleteket kötöttem az emberekkel. Mellesleg te vagy a száznolcadik!

– A száznolcadik?

– Igen! Meglepően kevés, ugye? Száznolc ember az egész világból. Elképesztően szerencsés vagy, látod? Ha egyvalamit eltüntetsz a világból, akkor egy nappal meghosszabbodik az életed. Érted?

Túl váratlanul érkezett ez a gyors ajánlat. Úgy hangzott, mint a postán egy megrendelési program kampányszövege. Ilyen egyszerű üzletkötéssel hogyan lehet egy életet meghosszabbítani? Mindenesetre nem jár kockázattal, akár elhiszem, akár nem. Viszont csinálhatok bármit, meg fogok halni. Nincs más választásom.

Megpróbáltam újból végiggondolni a jelenlegi helyzetet. Ha egy dolgot eltüntetek a világból, egy nappal meghosszabbítják az életem. Ha harminc dolgot, egy hónappal. Ha háromszázhatvanöt dolgot, akkor már egy évvel.

Micsoda egyszerű üzlet! A világot általában elárasztják az ócska limlomok. Petrezselyemlevélke a rizses omlett tetején, állomás előtt osztogatott papírzsepi, görögdinnye magjai a háztartási gépek vaskos használati utasításának lapjain. Rengeteg szükségtelen holmi tűnik elő egymás után, ha csak egy kicsit töri a fejét az ember. Egy- vagy akár kétmillió fe-

lesleges dologtól szabadulhatunk meg, ha ügyesen válogatunk.

Így akár hetvenéves is lehetek, annyira meghosszabbíthatom az életem, marad tehát negyven.

Tizennégyezer-hatszáz dolgot is el lehet tüntetni anélkül, hogy megváltozna az életünk! És ha ennél még tovább tüntetnénk el felesleges holmikát, akkor száz vagy akár kétszáz évig is élhetnénk.

Mennyi szemetet csináltak az emberek száz év leforgása alatt, ahogy Aloha mondta. Ha valamennyit eltüntetünk belőlük, a világ persze egyszerűbbé válik, de ettől senkinek nem esik bántódása, sőt még hálások is lesznek nekem érte.

Különben mostani foglalkozásom is, postás vagyok, eltűnik majd valamikor a világból. Nemsokára eljön az a nap, amikor megszűnnek a levelek és a képeslapok. De ha jobban belegondolunk, az összes dolog, amely a világot elárasztja, egyszer eljut végső határáig, mert „ha van, akkor is jó, ha nincs, akkor is jó”. Még esetleg az is előfordulhat, hogy maguk az emberek tűnnek el! Ilyen kiszámíthatatlan a világ, amelyben élünk.

– Elég. Eltüntetek valamit. Légy szíves, hosszabbítsd meg az életem.

Belementem az üzletbe. Valahogy felerősödött bennem a bátorság, miután döntöttem.

– Ejha! Végre sikerült eldöntenem!

Úgy tűnt, Aloha boldog.

– Jól van... döntöttem. És hogy mit fogok eltüntetni? Hát, először ezt... ezt a *foltot* a falon!

– ...

– Hááát, a port a könyvespolc tetején!

– ...

– A penészt a fürdőszoba csempéjén!